№ 10. WILNO, 1 PAŹDZIERNIKA 1933 R. ROK IV.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza 49 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

BOLESŁAW SZYSZKOWSKI.

O „karach pochodnych".

Wprowadzając termin „kary pochodne", mamy tutaj na widoku takie skutki kar kodeksowych, które nie są przewidziane w ustawach karnych, lecz mimo to godzą życiowo w skazanego, dotykając go w stopniu większym lub mniejszym, zależnie od jego indywidualności i warunków zewnętrznych, w których się znajduje.

Obok kar zasadniczych, przewidzianych w kodeksie karnym, jako to śmierć, pozbawienie wolności, grzywny i obok kodeksowych kar dodatkowych, jak utrata praw publicznych, obywatelskich, honorowych, wykonywania zawodu, praw rodzicielskich lub opiekuńczych, konfiskaty mienia i ogłaszania wyroków w pismach, — obok tych wszystkich dotkliwości, wymienionych w kodeksie karnym, każda kara sądowa wywołuje jeszcze specyficzne efekty pochodne, które spadają na każdego skazanego swoistym ciężarem. Dla ilustracji przyjrzymy się wypadkom, zaczerpniętym wprost z życia.

Sąd Grodzki w Wilnie, rozpoznając kilkanaście spraw karnych, natknął się w tym samym dniu na dwie sprawy—zupełnie podobne ze względu na ich podłoże faktyczne i kwalifikację prawną. Numer pierwszy wokandy obejmował sprawę 22-letniego szewca N., który po pijanemu wdał się w awanturę uliczną z policjantem, obraził go czynnie przez popchnięcie i słownie przez użycie do niego kilku wyrazów ordynarnych, bardzo zresztą zwykłych w tem środowisku, do którego oskarżony należał. Sąd Grodzki wymierzył mu karę miesiąca więzienia.

Numer następny tejże wokandy sądowej zajmowała sprawa studenta uniwersytetu Z., oskarżonego również o to, że znajdując się na ulicy w stanie mocno podchmielonym, odepchnął policjanta i powiedział pod jego adresem kilka słów, mających charakter obrazy. Sędzia Grodzki, najwidoczniej związany pierwszym swoim wyrokiem, wymierzył studentowi Z. taką

samą karę, jak poprzednio, t. j. jeden miesiąc więzienia. W ten sposób stało się zadość sprawiedliwości kodeksowej. Obydwaj sprawcy za jednakowe przewinienia otrzymali napozór jednakową karę. W rzeczywistości jednak kary te nie były wcale identyczne, jeżeli chodzi o „skutki pochodne", dosięgające życiowo każdego ze skazanych.

Student Z. odczuł swoją karę, jako kataklizm życiowy. Przedewszystkiem — ostry cios dla ambicji. Sama myśl, że będzie siedział w kryminale razem z rzezimieszkami, była dla niego trudna do zniesienia. Snuł nie na żarty myśli o samobójstwie. Ponadto — na skutek kary więzienia — oczekiwała go relegacja z Uniwersytetu, wykluczenie z korporacji studenckiej i zwichnięcie całej karjery. Nie miał odwagi opowiedzieć rodzicom o swojej katastrofie. Młodzieniec za błahy wybryk burszowski miał odpokutować wykolejeniem całego swojego życia. Samo pozbawienie wolności na miesiąc, jako takie, było drobiazgiem wobec „skutków pochodnych", które kara powyższa wywołała.

Całkiem inaczej odczuł wyrok skazany, szewc N. Ten przyjął wyrok dość pogodnie i lekceważąco, a troszczył się najbardziej o to, aby go nie zamknięto, zanim zdąży wykończyć kilka par zamówionego obuwia. Pozatem młody szewc urósł na bohatera w swojem środowisku, gdzie podziwiano jego junactwo i w ten sposób przypięto mu nawet swego rodzaju ostrogi rycerskie.

Jeżeli refleksje, wysnute z powyższych przykładów, pozwalają wnioskować, że kara, wymierzona w obydwóch wypadkach, pomimo formalnej równości, nie była wcale równą ze względu na swój efekt pochodny, to tysiące analogicznych przykładów, które każdy z łatwością sam sobie uprzytomni, doprowadzą nas do tezy ogólnej, że *ta sama kara kodeksowa spada na każdego człowieka innym ciężarem*. Wchodzi tutaj w grę wszystko, co jest związane z indywidualną wrażliwością skazanego, jego stanowiskiem społecznem, politycznem, rodzinnem, towarzyskiem i t. d. Są ludzie, dla których *sam tylko fakt* skazania ich za pewien czyn stanowi dotkliwszy efekt moralny, niż hańbiące więzienie dla innych. Wrażliwość indywidualna danego człowieka jest miarą efektu wewnętrznego. Pozatem „kara pochodna" mierzy się w każdym poszczególnym wypadku wartością utraconych dóbr życiowych, które posiadał skazany, i tutaj mamy do czynienia z efektem zewnętrznym kary. Oczywiście, najmniejszą „karę pochodną" ponosi człowiek, o którym się mówi, że nie ma nic do stracenia, największą zaś ten, kto traci najwięcej z posiadanych dóbr życiowych. Jasnem jest, że kara więzienia, zastosowana względem, np. duchownego, nauczyciela, oficera—w swoich efektach pochodnych — jest bez porównania cięższą, niż ta sama kara w stosunku do włóczęgi, niebieskiego ptaka i t. d.

Należy zaznaczyć, że ogólny ciężar „kary pochodnej“ wypływa z organicznego połączenia efektu wewnętrznego, który możemy inaczej określić, jako subjektywne odczucie kary, — z efektem zewnętrznym, t. j. objektywną utratą pewnego posiadanego dobra. Kombinacja wzajemna obydwóch tych czynników u każdego człowieka bywa inna — zależnie od jego właściwości indywidualnych.

Zastanawiając się nad wzajemnem ustosunkowaniem się kary kodeksowej i kary pochodnej, nie trudno nam dojść do wniosku, że aczkolwiek w pewnych wypadkach kara kodeksowa wyczerpuje pojęcie kary, jaka wogóle spada na skazanego, to jednak w innych znów wypadkach ciężar kary pochodnej niepomiernie potęguje, a często i przewyższa ciężar kary kodeksowej.

Czy jednak brzemię „kary pochodnej", dosięgające skazanego, bywa brane w rachubę przez współczesne sądy przy wymiarze kary?...

Na to pytanie wypadnie odpowiedzieć raczej negatywnie. Sądy liczą się przedewszystkiem z rodzajem przestępstwa (czynnik objektywny) i zwracają dzisiaj uwagę „na pobudki oraz sposób działania sprawcy i jego stosunek do pokrzywdzonego, na stopień rozwoju umysłowego i charakter sprawcy, na jego dotychczasowe życie tudzież na jego zachowanie się po spełnieniu przestępstwa“ (czynnik subjektywny), — lecz ustawa panująca nie bierze w rachubę kar pochodnych, t. j. nie przewiduje modyfikowania kary kodeksowej zależnie od skali odczuć dotkliwości tej kary przez daną jednostkę.

Jeżeli stać nadal na gruncie, że reakcja karna pod względem swego natężenia ma odpowiadać akcji występnej (a na tym gruncie stoją współczesne kodeksy, nie wyłączając naszego Kodeksu Karnego r. 32) to wydaje się rzeczą oczywistą, że karę należałoby dostosować do cech indywidualnych delikwenta z uwzględnieniem kar pochodnych. Utarte pojęcie „równość przed prawem“ wymaga zasadniczej rewizji — tak w teorji, jak i w praktyce karno-sądowej. Dzisiejsza równość staje się źródłem uprzywilejowania osobników, mających najmniej do stracenia i najmniej drażliwych na dotkliwość kary kodeksowej. Pozbawienie, np., praw publicznych, obywatelskich i honorowych nie jest wcale karą dla jednostki, która z tych praw nie korzysta, może być natomiast klęską życiową i ruiną moralną dla człowieka, któremu te prawa są drogie. Kara więzienia w jednych wypadkach jest dotkliwem i niszczącem pozbawieniem swobody, a w innych wypadkach staje się pożądanem zapewnieniem darmowego wiktu i dachu nad głową. Zdarza się i odwrotnie: kara grzywny dla człowieka majętnego nie jest zbyt odczuwalną, a dla biedaka może być nieszczęściem. Tak czy inaczej — o ile sądy nie uwzględniają powstania „kar pochodnych“, wyroki ich muszą odbiegać od pojęcia

t. zw. wymiaru sprawiedliwości, którem to mianem pieczętuje się działalność sądów.

Reforma istniejącego stanu rzeczy mogłaby zależeć w znacznym stopniu od praktyki sądowej, która zazwyczaj w swych tendencjach wyprzedza normy skodyfikowane. Kodeksy są konserwatywniejsze od życia i uwzględniają zwykle tylko najbardziej dojrzałe wymogi praktyki. Kto wie, czy nie czas obecnie zastanowić się nad kwestją właściwszej ekwiwalentacji między czynem występnym a reakcją karną. Życie, t.j. praktyka sądowa, winna dać impuls do zapładniania w tym kierunku ustawodawcy.

Wszystkie powyższe rozważania są na miejscu dziś, gdy kodeksy karne stoją na gruncie odwetu, czyli ekwiwalentacji między przestępstwem a karą. Z chwilą, gdy kodeks karny zmieni swoje zasadnicze oblicze i stanie otwarcie na stanowisku bądź poprawy, bądź unieszkodliwienia przestępcy, czyli na stanowisku jedynie obrony społecznej, i zerwie z biblijno-teokratycznem pojęciem sprawiedliwości (oko za oko, ząb za ząb), wówczas dotkliwość kary będzie usprawiedliwiona jedynie i wyłącznie jej celowością społeczną.

Lecz wówczas tembardziej w aptece „szpitala dusz" nie może brakować środków zaradczych, dopasowanych do właściwości każdego przestępcy i dozowanie tych środków niewątpliwie będzie ściśle dostosowane do każdego organizmu przestępczego.

Wprowadzenie u nas kodeksu karnego, opartego na zasadzie leczenia lub unieszkodliwiania przestępców, znajduje się jeszcze za górami i lasami, lecz praktyka sądowa ma już dzisiaj wszelkie możliwości do stwarzania podwalin pod jego powstanie. Jedną z tych podwalin będzie uwzględnianie przy wymiarze kar kodeksowych również i tego czynnika, który nazwaliśmy „karą pochodną".

Zjazd Prawników Państw Słowiańskich w Bratisławie.

W dniach 8—10 września b. r. odbył się Zjazd Prawników Państw Słowiańskich w Bratisławie.

Inicjatorami tego Zjazdu byli profesorowie polskich uniwersytetów — Jagiellońskiego w Krakowie K. Wł. Kumaniecki i Lwowskiego — Logchamps de Berier. Zrealizował ich myśl zwołania Zjazdu adwokat czechosłowacki z Bratisławy Dr. Cyryl Barzynka — sekretarz Generalny Zjazdu.

Przybyło na Zjazd około 1300 prawników ze wszystkich Państw Słowiańskich (bez przedstawicieli Rosji).

Najliczniej byli reprezentowani na Zjeździe prawnicy czechosłowaccy. Z Polski przybyło na Zjazd 70 osób. Z naszych Ziem wschodnich było zaledwie, niestety, dwóch prawników — z Wilna adw. B. Krzyżanowski i z Równego autor niniejszego artykułu.

Przybyli na Zjazd w liczbie sześciu także Sędziowie Sądu Najwyższego na czele z P. Prezesem Leonem Supińskim.

Otwarcie Zjazdu odbyło się w Teatrze Narodowym w Bratisławie.

Dokonał tego otwarcia Profesor Kumaniecki, który jednak wobec swojej choroby do Bratisławy przyjechać nie mógł, zagajając Zjazd za pomocą mikrofonu z Krakowa i przykuwając swojem przemówieniem uwagę wszystkich słuchaczów do fal radjowych. Zaznaczył on między innemi w swem przemówieniu, że świat cały według jego mniemania zdąża obecnie od indywidualizmu do uniwersalności.

Najistotniejszą częścią Zjazdu były posiedzenia sekcyjne. Sekcyj takich było wyłonionych dziesięć. Rezolucje powzięte na posiedzeniach sekcyj będą przetłumaczone na język polski i ogłoszone w prasie prawniczej. Podczas posiedzeń w sekcjach prawnicy każdego z reprezentowanych Państw Słowiańskich (Polska, Czechosłowacja, Jugosławja, Bułgarja) przemawiali w swoim ojczystym języku, co znacznie utrudniało pracę sekcyj, gdyż nie zawsze łatwo było siebie wzajemnie zrozumieć.

Chociaż wyczuwa się wspólne pierwiastki słów słowiańskich, pochodzących z jednego prasłowiańskiego przodka—języka, w rozmowach z prawnikami Państw Słowiańskich, jednak rozległe przestrzenie, które ongiś dzieliły ludy słowiańskie, oraz sąsiedztwo z innemi narodami wycisnęły ogromne swoje piętno na ich mowie.

Dziś te przestrzenie zaczyna zacierać radjo, aeroplany, telefony i komunikacja kolejowa. Dlatego też być może, że ten Zjazd prawników słowiańskich, jak i inne Zjazdy reprezentantów Państw Słowiańskich, odkrywają obecnie nową ciekawą kartę w dziejach Państw Słowiańskich. W każdym razie ujawniły się na Zjeździe prawników w Bratisławie nowe prądy ideowe i dążenia łącznościowe wśród prawników Państw Słowiańskich.

W. Szawłowski.

Orzecznictwo cywilne.

Przebywanie właściciela na gruncie stwarza domniemanie korzystania przez niego z tego gruntu. Nabycie prawa własności do tego gruntu z mocy przedawnienia przez inną osobę może mieć miejsce jedynie w wypadku, jeżeli była udowodniona

wyraźnie wola właściciela wyzbycia się majątku lub zrzeczenia się swego prawa własności.

(Orzeczenie Izby I S. N. z 4. IV. 1933 r. w spr. Nr. I. C. 1048/32).

Z uzasadnienia:

Sąd Apelacyjny w Wilnie, uchylając wyrok Sądu Okręgowego, uwzględnił powództwo K. G. o prawo własności do nieruchomości, obszaru 6½ dzies., pozostałej po śmierci ojca stron, oparte na testamencie tegoż, zatwierdzonym przez Sąd Okręgowy w Wilnie 19 grudnia 1924 r. i oddalił powództwo wzajemne pozwanego o unieważnienie pomienionego testamentu z przyczyny niepoczytalności testatora w chwili jego sporządzenia i o przyznanie powodowi wzajemnemu prawa własności do spornego mienia na mocy przedawnienia nabywczego;

skarżący kwestjonuje jedynie wywód Sądu w przedmiocie prawa jego, opartego na posiadaniu spornego mienia w ciągu więcej niż 10 lat;

w sprawie niesporne było, iż oznaczony w skardze powodowej grunt stanowił własność ojca stron, który na nim przebywał prawie do śmierci to znaczy z mienia swego w pewnym stopniu korzystał; sam ten fakt stwarzał uzasadnione domniemanie, iż spadkodawca swój charakter właściciela spornej nieruchomości zachował;

w warunkach powyższych nabycie prawa do tej nieruchomości z mocy przedawnienia przez skarżacego mogłoby mieć miejsce wyłącznie w wypadku jeżeliby była udowodniona wyraźna wola właściciela wyzbycia się majątku lub zrzeczenia się swego prawa własności i jednocześnie ustalone zostało niezależne, z cechami wskazanemi w art. 533 t. X. cz. I Zw. Pr. posiadanie skarżącego;

jedno zarządzenie sporną gospodarką nawet z najdalej posuniętą samodzielnością nie stanowiło podstawy do nabycia przez skarżącego prawa na mocy art. 533 t. X. cz. 1. Zw. Pr. o ile wyraźne zrzeczenie się przez właściciela swych praw udowodnione nie było;

rozumowanie skarżącego jest o tyle niesłuszne, iż biorąc pod uwagę posiadanie swoje, pomija stosunek do mienia ojca, właściciela majątku, który, aczkolwiek w gospodarstwie z przyczyny podeszłego wieku czynnego udziału nie brał, niemnej z niego korzystał;

wobec powyższego wywód Sądu należy uznać za uzasadniony.

Po nastąpieniu prekluzji tytułem do wpisania wierzytelności w trybie hipotecznym może być tylko albo akt, na mocy

którego nieruchomość zostaje obciążona, albo wyrok Sądu, nakazujący wpisanie wierzytelności.

(Orzeczenie Izby I S. N. z 19. V. 1933 r. w spr. Nr. C. I. 612/33).

Z uzasadnienia:

W postępowaniu hipotecznem podstawą prawną do zabezpieczenia wierzytelności tytułem hipoteki umownej na majątku nieruchomym jest akt, na którego mocy właściciel nieruchomości, jako dłużnik, zgodził się na zabezpieczenie trybem przepisanym (art. 1, 2, 48 i 115 u. h. z 31 sierpnia 1919 r. D. U. 53, poz. 510 z 1928 r.);

od tej zasady zachodzą odchylenia (art. 149 u. h.) w przypadku gdy wierzyciel zgłasza swoją wierzytelność w toku pierwiastkowej regulacji hipotecznej, jeżeli zaś przed nastąpieniem prekluzji wierzytelności nie zgłosił, nie może korzystać z przepisów, normujących pierwiastkową regulację i bez zgody właściciela nieruchomości w trybie postępowania hipotecznego nie może uzyskać hipoteki, pozostaje mu bowiem tylko droga sporna (art. 153 u. h., por. orz. S. N. 85 — 1922 r. i 68—1925);

w sprawie niniejszej państwowy zarządca mienia b. Petersbursko-Tulskiego Banku Ziemskiego w toku postępowania regulacyjnego wierzytelności Banku nie zgłosił, lecz po nastąpieniu prekluzji zgłosił jednostronny wniosek o zabezpieczenie pomienionej wierzytelności;

wobec tego przepisy o pierwiastkowej regulacji nie mają tu zastosowania, a zatem w trybie hipotecznym tytułem do wpisania wierzytelności mógłby być albo akt, na którego mocy nieruchomość obciążona została hipoteką umowną, albo wyrok Sądu, nakazujący wpisanie wierzytelności;

jak wynika z treści decyzji Sądu Apelacyjnego, żaden z tych dokumentów złożony nie był, wobec czego w myśl art. 20 u. h. wniesienie zabezpieczenia wierzytelności do wykazu hipotecznego nie było uzasadnione; jednak Sąd Apelacyjny, uchylając decyzję Wydziału Hipotecznego zlecił temuż Wydziałowi zatwierdzenie wniosku, powołując się nie na dokument, który mógłby być podstawą hipoteki, lecz na dowody, które mogłyby być przedmiotem rozpoznania tylko w trybie postępowania spornego, oparł się bowiem na tem, że w akcie kupna nieruchomości z 1908 r. jest wzmianka o długu, przypadającym Bankowi, że wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 1930 r. żądanie właścicieli nieruchomości, małż. Chazanów uznania, iż nieruchomość nie jest obciążona wierzytelnością Banku, zostało oddalone, wreszcie dopatrzył się złej wiary w działaniach małż. Chazanów w toku postępowania regulacyjnego;

w ten sposób Sąd Apelacyjny, rozpoznając sprawę w trybie postępowania hipotecznego, przekroczył granice tego po-

stępowania, wskazane w art. 20 u. h. i nie zastosował się do wymagań tego przepisu, wdał się bowiem w ustalanie faktów, do których stwierdzenia jako władza homologacyjna nie jest powołany.

Pozostawienie przez wierzycieli skryptu dłużnego w posiadaniu dłużnika stwarza domniemanie o niedojściu tranzakcji do skutku.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dn. 28.III.1933 r. w spr. I. C. 2755/32).

Sąd Apelacyjny w Wilnie zatwierdził wyrok Sądu Okręgowego, którym powództwo A. S. przeciwko A. o zwrot 4000 zł. z %% pożyczonych pozwanej na mocy obligu z zastawem ruchomości—zostało oddalone z uwagi, iż swego rozszczenia powód nie udowodnił;

Wniosek swój Sąd wyprowadził z okoliczności, iż po oblatowaniu przez notarjusza skryptu o zaciągnięciu przez A. od S. pożyczki, skrypt ów był doręczony pozwanej, co zostało jej podpisem w rejestrze stwierdzone;

przy zawarciu umowy pożyczki akt, stwierdzający otrzymanie przez dłużnika pożyczonej sumy, z natury rzeczy winien się znajdować w ręku wierzyciela; wypływa to również z treści przepisu art. 2050 t. X. cz. I Zw. Pr.; stan rzeczy odmienny, t. j. pozostawienie przez wierzyciela skryptu w posiadaniu dłużnika, stwarza domniemanie o niedojściu tranzakcji do skutku; domniemanie to, jak każde inne, może być obalone przedstawieniem dowodów, iż mimo niedoręczenia skryptu wierzycielowi, dłużnik pożyczoną sumę otrzymał, skoro jednak dowody takie przedłożone nie zostały, mógł Sąd, na podstawie faktów w sprawie ustalonych, przyjść do wniosku o nieudowodnieniu roszczeń powodowych.

Orzecznictwo karne.

Tezy z orzeczeń Izby II Sądu Najwyższego.

Art. 47 k. k. z r. 1932.

Działanie sprawcy z chęci zysku, lub też kierowanie się niskiemi pobudkami, musi być przez sąd stwierdzone i uzasadnione, nie wystarcza bowiem zaznaczenie ogólnikowe, że sprawca działał z niskich pobudek, należy nadto ustalić, jakie były pobudki.

(Z dn. 17.V.33 r. w spr. 1 K. 267/33 r.)

Art. 86 k. k.

Charakter instytucji przedawnienia powoduje, że Sąd Najwyższy, nie jest związany ustaleniami, poczynionemi w tym względzie przez sądy merytoryczne, jeśli nie są one zgodne z wynikami postępowania i może sprawdzać trafność tych ustaleń oraz ewentualnie poczynić nowe ustalenia.

(Z dn. 22.V.33 r. w spr. 3 K. 256/33).

Art. 91 § 3 k. k.

Skarga powodowa, stanowiąc akt roszczenia majątkowego i powodując skutki natury prawnej, tak pod względem treści, jak formy, mieści się w definicji, podanej w art. 91 § 3 k. k.

(Z dn. 28.IV.33 r. w spr. 2 K. 168/33 r.).

Art. 256 k. k. § 2.

Wyzywające zachowanie się obrażonego polega na działaniu, które zdolne było wywołać i wywołało odczucie własnego pokrzywdzenia znieważającego, a dokonana przezeń obraza jest w związku przyczynowym z odczuciem tego pokrzywdzenia.

(Z dn. 4.V.33 r. w spr. 2 K. 210/33 r.).

Art. 261 k. k.

Przesłanie anonimu z żądaniem wypłacenia pewnej kwoty pieniężnej pod groźbą zabójstwa lub podpalenia stanowi przestępstwo, przewidziane w art. 261 k. k.

(Z dn. 21.VI.33 r. w spr. 2 K. 317/33 r.).

Art. 268 k. k.

Art. 268 k. k. ujmuję lichwę wyłącznie, jako umyślne wyzyskanie przymusowego położenia kontrahenta i nie uzależnia karalności lichwy od formy umowy.

(Z dn. 10.V.33 r. w spr. II 2 K. 1070/32 r.).

Art. 282 k. k.

Użyte w art. 276, 281, 282 k. k. pojęcie „ukrycia" mienia lub ksiąg i dokumentów handlowych nie ogranicza się wyłącznie do czynnego zachowania się sprawcy, lecz również może się wyrazić w zatajeniu istnienia przedmiotów, ulegających lub mogących ulec egzekucji.

Dla bytu przestępstwa z art. 282 k. k. wymagane jest, by sprawca działał w celu udaremnienia egzekucji.

Rozmyślne zaniechanie sprawdzenia liczników abonentów elektrowni i wystawienie im rachunków przez obowiązanego do tego urzędnika może stanowić ukrycie mienia celem udaremnienia egzekucji w rozumieniu art. 282 k. k.

(Z dn. 2.V.33 r. w spr. 2 K. 229/33 r.).

Art. 18 prawa o wykroczeniach z r. 1932.

Oddawanie czci zmarłym, które przekracza ramy aktu religijnego i nabiera cech wrogiej względem Państwa Polskiego demonstracji, wyczerpuje istotę czynu z art. 18 prawa o wykroczeniach.

(Z dn. 15.V.33 r. w spr. 2 K. 253/33 r.).

Art. 61 prawa o wykroczeniach.

Użyczanie lokalu, światła i obsługi w celu urządzania gry hazardowej jest w myśl art. 61 prawa o wykroczeniach czynnością, stanowiącą jedno ze znamion przestępstwa, pobieranie zaś opłaty za przedsiębranie tej czynności, a więc odnoszenie z niej korzyści materjalnej, charakteryzuje daną czyność jako przedsięwziętą „w celu zysku“ i czyni z niej przestępstwo przewidziane w powołanym przepisie.

(Z dn. 29.V.33 r. w spr. 3 K. 250/33 r,

Art. 7 rozp. Min. Skarbu z 19. II. 25 (D. U. p. 142, a art. 98 ust. o państw. pod. przem.

Sprzedaż soli drobnym kupcom przez zakład drobnej sprzedaży towarów kolonjalno-spożywczych nie zmienia tego przedsiębiorstwa w handel detaliczny, wymagający nabycia świadectwa przemysłowego 2-ej kategorji.

(Z dn. 3.IV.33 r. w spr. 1 K. 154/33 r).

Art. 12 ustawy o państw. podat. przemysł.

Kilka rodzajów produkcji, wywołanych potrzebami produkcji głównej, nie stanowią oddzielnych przemysłów i jeśli się mieszczą w jednem obejściu, stanowią jeden zakład przemysłowy, obowiązany do nabycia jednego świadectwa przemysłowego.

(Z dn. 8.V.33 r. w spr. 2 K. 212/33 r).

Art. 10 w związku z art. 124 i 132 k. p. k.

Ocena fachowości biegłych, w myśl art. 10 k. p. k, jest pozostawiona uznaniu sądu wyrokującego i kontroli kasacyjnej nie ulega.

(Z dn. 28.VI.33 r. w spr. 2 K. 428/33 r.

Art. 44 k. p. k.

Sąd w postanowieniu odmownem na wniosek strony w myśl art. 44 k. p. k. winien ocenić przedmiotowo i stwierdzić, czy podstawa wniosku o wyłączenie sędziego jest konkretna i poważna, czy nie zachodzi stosunek osobisty sędziego do strony, czy sędzia nie uzewnętrznił swego poglądu na sprawę i czy wobec powyższego nie wytworzyło się u sędzie-

go na podstawie uprzedniej analizy sprawy i jej okoliczności przekonanie o winie człowieka, ulegającego sądzeniu.

(Z dn. 9,V.33 r. w spr. 1 K. 198/33 r).

Art. 370 w związku z art. 369 k. p. k.

W wypadku uwolnienia oskarżonego od kary sentencja wyroku nie zawiera oznaczenia kary, od której oskarżonego zwolniono.

(Z dn. 4.V.33 r. w spr. 2 K. 210/33 r.)

Art. 379 k. p. k.

Ryczałtowa ocena zeznań świadków żadnego uchybienia przepisowi art. 379 k. p. k. nie stanowi.

(Z dn. 10.V.33 r. w spr. II. 2 K. 1070/32 r.)

Art. 510 k. p. k.

Zarzut braku cech przestępstwa w czynie zarzucanym oskarżonemu w akcie oskarżenia nie odpowiada warunkom art. 510 lit. a k. p. k.; przedmiotem zarzutu kasacyjnego może być tylko czyn przypisany oskarżonemu w tej postaci, w jakiej czyn ustalono w wyroku.

(Z dn. 24.IV.33 r. w spr. 2 K. 182/33 r.).

Art. 511 lit. b) k. p. k.

Art. 511 lit. b) k. p. k. nie ma zastosowania w sprawach z ustawy karnej skarbowej, w których zapadł wyrok uniewinniający.

(Z dn. 24.VI.33 r. w spr. 4 K. 248/33 r.).

Art. 602 i 600 k. p. k.

Fakt uniewinnienia świadków, którym zarzucono fałszywe złożenie zeznań, nie może być podstawą do wznowienia postępowania, zakończonego wyrokiem prawomocnym.

(Z dn. 17.V.33 r. w spr. 2 K. 283/33 r.).

Art. 640 k. p. k.

Kodeks postępowania karnego nie zna pojęcia „negotiorum gestor“ i zarządca majątku, nie posiadający przywileju obrońcy, nie jest uprawniony do wnoszenia w imieniu swego pracodawcy odwołania o skierowanie sprawy na drogę sądową w trybie art. 640 k. p. k., jak również do udzielania pełnomocnictwa adwokatowi do sporządzenia kasacji.

(Z dn. 22.V.33 r. w spr. 2 K. 274/33 r.).

Zaliczenie służby refendarskiej na poczet stage'u adwokackiego.

Państwowa służba refendarska na stanowiskach o charakterze prawniczym, odbyta przed ukończeniem uniwersyteckich studjów prawniczych z przepisanemi w Polsce egzaminami nie może być liczona na poczet co najmniej 2-letniej służby przewidzianej w p. 3 art. 11 prawa o ustroju adwokatury, natomiast podlega zaliczeniu zarówno służba odbyta przed uzyskaniem warunków dla objęcia stanowiska sędziego, jak i po uzyskaniu tych warunków.

Nr. K. Adw. 46/33.

Sąd Najwyższy Izba Karna na posiedzeniu niejawnem dn. 1 września 1933 r. w sprawie O. M. po rozpoznaniu zażalenia O. M. na uchwałę Rady Adwokackiej w Wllnie postanowił: zażalenie O. M. na uchwałę Rady Adwokackiej w Wilnie z dnia 11 stycznia 1933 r. oddalić.

Z uzasadnienia.

1. W dniu 3 stycznia 1933 r. O. M. wniosła podanie do Rady Adwokackiej w Wilnie o wpis na listę adwokatów z siedzibą w Wilnie. Do podania załączono zaświadczenie Prezesa Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 16 marca 1932 r. o złożeniu przez M. w dniach 14, 15 i 16 marca 1932 r. egzaminu sędziowskiego oraz zaświadczenie Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Wilnie z dnia 9 stycznia 1931 r., że M. pracuje od 1 września 1922 r. w charakterze referendarza w VIII st. sł. w Biurze Okręgowej Komisji Ziemskiej. prowadząc samodzielnie referaty przeniesienia tytułu własności oraz uwłaszczeniowy, a pozatem referuje sprawy na posiedzeniach Okręgowej Komisji Ziemskiej i prowadzi dział odwołań.

2. Uchwałą z dnia 11 stycznia 1933 r. Rada Adwokacka w Wilnie oddaliła podanie M., mając na względzie, że ukończyła ona wyższe studja prawnicze dopiero w roku 1929 i w dniu 16 marca 1932 r. złożyła egzamin sędziowski oraz że poprzedzająca ukończenie uniwersytetu służba referendarska nie nadaje uprawnień z p. 3 art. 11 pr. o ustr. adw.. Odpis uchwały doręczono M. w dniu 26 stycznia 1933 r.

3. W dniu 21 marca 1933 r. Rada Adwokacka w Wilnie przesłała do Sądu Najwyższego zażalenie M. na uchwałę Rady z dnia 11 stycznia 1933 r.. W zażaleniu M. powołuje się na to, że od r. 1922 była na stanowisku referendarskiem o charakterze prawniczym, że ma 10 lat służby państwowej, od ukończenia zaś wyższych studjów prawniczych ma przeszło 3 lata i 6 miesięcy służby państwowej. Wreszcie dodaje, że art. 11 pr. o ustr. adw. wcale nie wspomina o terminie,

liczonym od czasu ukończenia studjów uniwersyteckich, a poprzedzającym ubieganie się o wpis na listę adwokatów.

4. Na posiedzeniu niejawnem Sądu Najwyższego przedstawiciel Rady Adwokackiej w Wilnie wyjaśnił, że uchwała z dnia 11 stycznia 1933 r. opiera się na poglądzie Rady Adwokackiej, że dwa lata służby referendarskiej muszą być poprzedzone posiadaniem kwalifikacji do objęcia urzędu sędziowskiego oraz iż służbę referendarską należy liczyć od ukończenia uniwersytetu. Na tem też posiedzeniu M. wyjaśniła. że pracowała w Urzędzie Ziemskim do dnia 31 grudnia 1932 r., od 1 stycznia 1933 r. została przeniesiona w stan nieczynny i nie jest jeszcze ze służby zwolniona, aplikację sądową miała skróconą o jeden rok.

5. Z zażądanych i otrzymanych przez Sąd Najwyższy dodatkowych danych wynika, co następuje. Według pisma Rektora i Senatu uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie z dnia 12 maja 1933 r. O. M. ukończyła studja na wydziale prawa i nauk społecznych w dniu 8 maja 1929 r., w którym to dniu złożyła ostatni z przepisowych egzaminów. Okręgowy Urząd Ziemski w Wilnie w dniu 7 czerwca 1933 r. zawiadomił, że referendarz w stanie nieczynnym O. M. od czasu ukończenia uniwersyteckich studjów prawniczych w r. 1929 pełniła państwową służbę referendarską na stanowisku o charakterze prawniczym i że ostateczne przeniesienie M. w stan spoczynku nastąpi z dniem 30 czerwca 1933 r. W piśmie z dnia 10 maja 1933 r. Prezes Sądu Apelacyjnego w Wilnie stwierdził, że O.M. odbywała aplikację sądową od dnia 8 czerwca 1930 r. do dnia 8 kwietnia 1932 r.

6. W myśl punktów 4, 5 i 6 art. 9 pr. o u. a. warunkami o ubieganie się o wpis na listę adwokatów są — ukończenie uniwersyteckich studjów prawniczych z przepisanemi w Polsce egzaminami, odbycie aplikacji adwokackiej i złożenie egzaminu adwokackiego. Aplikantem adwokackim można zostać dopiero po ukończeniu studjów prawnicych z przepisanemi w Polsce egzaminami (art. 99 i p. 4 art. 9 pr. o u. a.). Przepisy art. 10 i 11 pr. o u. a. zawierają wyjątki z zasady ustalonej w punktach 5 i 6 art. 9 pr. o u. a., określając, kiedy aplikacja adwokacka i złożenie egzaminu adwokackiego stają się zbędne z uwagi na posiadanie już przez pewne kategorje osób tych wiadomości zawodowych, jakie zapomocą aplikacji adwokackiej się nabywa i przez złożenie egzaminu adwokackiego stwierdza. Mówiąc inaczej, przepisy te wyliczają równowartości aplikacji adwokackiej i egzaminu adwokackiego i jako wyjątek z zasady muszą podlegać wykładni ścisłej. (Orz. S. N. z dn. 5 maja 1933 r. Nr. K. Adw. 68/33 w sprawie I. Billeta). Skoro więc aplikację adwokacką musi poprzedzać ukończenie studjów prawniczych z przepisanemi w Polsce egzaminami, to dla zastosowania przepisu punktu 3 art. 11 pr. o u. a.

ukończenie studjów prawniczych z przepisanemi w Polsce egzaminami musi również poprzedzać będącą równowartością aplikacji adwokackiej państwową służbę referendarską na stanowiskach o charakterze prawniczym. W obu bowiem wypadkach chodzi o stosowanie w praktyce nabytej studjami uniwersyteckiemi i stwierdzonej złożeniem przepisanych egzaminów teoretycznej wiedzy prawniczej. Z tych względów państwowa służba referendarska na stanowiskach o charakterze prawniczym, odbyta przed ukończeniem uniwersyteckich studjów prawniczych z przepisanemi w Polsce egzaminami, nie może być liczona na poczet co najmniej 2-letniej służby, przewidzianej w p. 3 art. 11 pr. o u. a. Taki więc właśnie pogląd Rady Adwokackiej w Wilnie należy uznać za słuszny.

7. Wbrew natomiast poglądowi, wyrażonemu w wyjaśnieniu przedstawiciela Rady Adwokackiej w Wilnie, ustawa nie ustaliła kolejności uzyskiwania warunków z p. 3 art. 11 pr. o u. a. (Orz. S. N. z dnia 5.V.1933 r. Nr. K. Adw. 29/33 w sprawip M. Mzywalta) i dlatego na poczet conajmniej 2-letniej służby, o której mowa w p. 3 art. 11 pr. o u. a., podlega zaliczeniu zarówno taka służba odbyta przed uzyskaniem warunków wymaganych dla objęcia stanowiska sędziego jak i po uzyskaniu tych warunków. Nie podlega jednak zaliczeniu państwowa służba referendarska na stanowiskach o charakterze prawniczym, kumulowana z aplikacją sądową (Orz. S. N. z dn. 5.V.1933 r. Nr. K. Adw. 54/33 w sprawie B. Michny).

8. Kierując się temi wskazówkami, nie można uznać, aby skarżąca miała warunki z punktu 3 art. 11 pr. o u. a. co do minimalnego czasokresu państwowej służby referendarskiej. Od ukończenia bowiem uniwersytetu, to jest od dn. 8.V.1929 r. do wstąpienia na aplikację sądową, to jest do dnia 8 marca 1930 r. skarżąca odbyła 10 miesięcy służby referendarskiej. Od złożenia zaś egzaminu sędziowskiego t. j. od dnia 16 marca 1932 r., do przeniesienia w stan nieczynny t. j. do dnia 31 grudnia 1932 r., skarżąca odbyła 9 miesięcy i 15 dni służby referendarskiej, czyli razem 1 rok, 7 miesięcy i 15 dni, a więc mniej niż dwa lata. W tym stanie rzeczy odpada potrzeba rozważania charakteru państwowej służby referendarskiej, pełnionej przez skarżącą. Z powyższych względów należy zażalenie oddalić (art. 13 pr. o u. a.).

Na poczet aplikacji adwokackiej zaliczona być może tylko aplikacja sądowa, nie zaś państwowa służba referendarska na stanowisku o charakterze prawniczym.

Nr. sprawy 388/P.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej na posiedzeniu w dniu 16 września 1933 roku rozpoznawał sprawę apl. adw. M. A. z za-

żalenia tegoż apl. adw. M. A. na uchwałę Rady Adwokackiej w Wilnie z dnia 14 czerwca 1933 roku i zważywszy:

1. że przepis art. 104 pr. o ustr. adw. jako przepis wyjątkowy nie podlega wykładni rozszerzającej, a zatem skarżący, który jak to stwierdza wykaz stanu służby, był jedynie praktykantem referendarskim, już z tego powodu formalnego nie może korzystać z uprawnień art. 104;

2. że pozatem art. 104 pr. o ustr. adw. należy stosować przy uwzględnieniu przepisu punktu trzeciego art. 11 tegoż prawa, to jest, że jedynie stanowiska referendarskie o charakterze prawniczym mogą powodować zaliczenie czasu ich sprawowania na poczet aplikacji adwokackiej, co w danym wypadku nie zachodzi;

3. że art. 104 pr. o ustr. adw. wyraźnie stanowi, iż do pięciolecia aplikacji adwokackiej Rada Adwokacka zaliczyć może nie więcej niż dwa lata aplikacji sądowej i wszelkiej innej, jak również i służby administracyjnej referendarskiej, skarżący zaś, jak to stwierdza wykaz służbowy, aplikację sądową rozpoczął 9 czerwca 1931 r. zwolniony zaś został 16 maja 1933 r., aplikacja tedy sądowa skarżącego trwała przez 1 rok, 11 miesięcy i 6 dni, a więc mógłby skarżący (gdyby nie przeszkody formalne i rzeczowe, o których mowa była wyżej) domagać się zaliczenia najwyżej 24 dni służby referendarskiej, nigdy zaś 13 miesięcy;

4. że wbrew twierdzeniu skarżącego art. 119 pr. o ustr. adw., zezwalający na zaliczenie aplikacji sądowej na poczet aplikacji adwokackiej, który, jako przepis przechodni i wyjątkowy, winien ulegać wykładni ścisłej, a nie rozszerzającej, mówi wyraźnie o aplikacji sądowej, wobec czego tylko czas takiej właśnie aplikacji może być zaliczony na poczet aplikacji adwokackiej,

z tych wszystkich zasad Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej postanowił: zażalenie apl. adw. M. A. pozostawić bez uwzględnienia.

Adwokatura wobec pożyczki narodowej.

Rada Adwokacka w Wilnie na posiedzeniu nadzwyczajnem, odbytem w dniu 19 września 1933 r., powzięła następującą uchwałę:

„WEZWAĆ CZŁONKÓW IZBY ADWOKACKIEJ DO SUBSKRYPCJI POŻYCZKI NARODOWEJ W WYSOKOŚCI 5% OD CZYSTEGO DOCHODU, OSIĄGNIĘTEGO W 1932 ROKU“.

WOKANDA

spraw, wyznaczonych na posiedzenie jawne Izby Cywilnej Sekcji I-ej Sądu Najwyższego.

Na dzień 3 października 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1938/32. Stanisława Brejwo ze Skarbem Państwa o odebranie z posiadania gruntu. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 1844/32. Darji Kozłowskiej i in. p-ko Andrzejowi Rylowi i inn. o własność. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
3. 1878/32. Józefa Motoszko p-ko Dominikowi Motoszko o własność nieruchomą. Referent. Sędzia B. Niewiarowski.
4. 1363/33. Helmana Nurka p-ko Stanisławie Brodnickiej obecnie Strzałkowskiej o eksmisję. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 1689/32. Jadwigi Rodziewiczówny p-ko Władysławowi Rodziewiczowi i inn. o ziemię, pozostałą po ojcu stron — Michale Rodziewiczu. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
6. 2213/32. Skarbu Państwa z Berelem Chwatem o 487 zł. 70 gr. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
7. 1928/32. Tekli Czarneckiej p-ko Mateuszowi Brycko o prawo własności do majątku. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
8. 1209/33. Włodzimierza Pańczuka z Barbarą Mazurkiewicz i in. o prawo do spadku. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 888/33. Antoniny Kuleszowej p-ko Aleksandrowi Kuleszy o 15.000 zł. z %%. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
10. 1864/32. Tomasza Utlika z Olgą Antonowiczową o eksmisję. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 1114/33. Franciszki Mikulskiej z Zofją Baranowicz i inn. o eksmisję. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
12. 1214/33. Kornelji Płaksy z Józefem Hapanowiczem o 5000 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
13. 1886/32. Piotra Popko p-ko Emeljanowi Szewielowi o dopuszczenie do wspólnego posiadania ziemi. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.

Na dzień 10 października 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1939/32. Pelagji Oniszczuk p-ko Kiryłowi Oniszczukowi i inn. o przyznanie prawa do 1/3 cz. ziemi. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 1927/32. Józefa Kuklińskiego i inn. p-ko Konstantemu Kuklińskiemu i inn. o majątek spadkowy. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
3. 1929/32. Marcelego Sieradzkiego ze Skarbem Państwa o 5950 zł. z %%. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
4. 1896/32. Anastazji Wołkowicz i inn. p-ko Marji Prońko i inn. o przyznanie prawa wspólnej własności. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 1933/32. Wiktora Hermana p-ko Wacławowi Świętorzeckiemu o 3,589 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
6. 897/33. Bronisławy Wiercińskiej p-ko Wydziałowi Powiatowemu Sejmiku Nieświeskiego o 1462 zł. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
7. 1934/32. Karola Bałtroszewicza p-ko Benedyktowi Bałtroszewiczowi i inn. o odebranie z posiadania ziemi i budynków Referent: Sędzia A. Waśkowski.

8. 2483/32. Władysława Ciechanowicza p-ko Grzegorzowi Kurecowi o 990 zł. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
9. 1935/32. Marji Hurynowiczowej p-ko Franciszkowi Mikulewiczowi o spadek. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
10. 1287/33. Mowszy Frejdenzona z Jadwigą-Grażyną Bychowcową i inn. o eksmisję. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.
11. 1876/32. Jana Olisiejowca i inn. z Ireną Aleksiejowicz-Olisiejowiec i inn. o prawo własności do spadku. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
12. 1279/33. Wojciecha Sokoła z Janem Władzińskim o eksmisję. Referent: Sędzia B. Niewiarowski.

Na dzień 12 października 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1963/32. Florjana Choroszewicza z Nadzieją Łużyńską o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
2. 2587/32. Michała Zajączkowskiego p-ko Stefanowi vel Stepanowi Ściepurzyńskiemu o 30.000 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 1220/32. Komitetu Floty Narodowej p-ko Radosławowi Krajowskiemu o zakaz wydawania pisma pod nazwą „Flota Narodowa". Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
4. 1257/33. Antoniego Florczykiewicza p-ko Tow. Przemysłowo-Handlowemu „Biferg" o 3.150 zł. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
5. 1141/33. Zygmunta Trejdosiewicza z Aurelją Duczymińską o 88.400 zł. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 2123/32. Banku Dyskontowego Warszawskiego ze Sp. Akc. Fabr. Chem. „Radocha" o 3.625 zł. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
7. 1863/32. Domu Bankowego „T. Bunimowicz" ze skargi na czyn. komor. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
8. 1535/32. Firmy „Szołom Gurwicz i Ska" i inn. z Domem Bankowym T. Bunimowicz o wyznaczenie komornika. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
9. 1915/32. Gerszona Rawicza i inn. z Franciszkiem Czaplarskim o uznanie weksla za umorzony. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
10. 2328/32. Firmy „Księgarnia Polska Wacławy Lejmanowej" p-ko Wacławowi Lejmanowi inn. o wyłącz. ruchomości. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
11. 1188/33. Judki Sztuncajgera z Józefą 1-o Berezową 2-o Bieleszą o przywrócenie zakłóconego posiadania. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
12. 2038/32. Powszechnego Zakładu Ubezp. Wzajemnych z Edwardem Czerniszewiczem o 1.756 zł. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
13. 2327/32. Piotra Chomickiego z Heleną Szczot o alimenty. Referent: Sędzia A. Stanisławski.
14. 1151/33. Hersza i Pesy małż. Jakubowicz z Józefą Pietryńską o eksmisję. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
15. 1152/33. Icka i Fajgi małż. Coła z Józefą Pietrzyńską o eksmisję. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
16. 1961/32. Andrzeja Wójciaka z masą upadłości Banku Spółdziel. o 450 zł. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.

Na dzień 18 października 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1576/33. Basi Szereszewskiej o przyznanie prawa ubogich. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.

2. 1148/33. Skarbu Państwa z Grodna włościan wsi Trosteniec o własność. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 254/33. Stefana Dziegiła p-ko Olimpjadzie Dziegil i inn. o 8.415 zł. 60 gr: Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 1944/32. Aleksandry Stankiewicz i inn. p-ko Leonowi Stankiewiczowi i inn. o przyznanie prawa własności do działki ziemi. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 784/33. Kurji Biskupiej w Pińsku p-ko Konsystorzowi Prawosławnemu w Grodnie o odebranie z nieprawn. posiadania cerkwi. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz
6. 1909/32. Adama Wojtukiewicza ze Skarbem Państwa o unieważn. wyroku Sądu Polubownego. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 1834/32. Anny Kucharczykówny p-ko Antoniemu Chmielewskiemu i inn. o przyznanie prawa do gruntu spadkowego. Referent. Sędzia W. Łukaszewicz.
8. 1948/32. Ignacego Miary i inn. z Konstancją Fiedotową o unieważnienie umowy i o wyłączenie z posiadania. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 1568/32. Wł. Popkowskiego—opiek. nad maj. po zm. Hołowaczowej z Józefem Puzinowskim o 1000 zł. długu. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10. 783/33. Zofji Pigulewskiej p-ko Włodzimierzowi Sawickiemu i inn. o spadek. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 1310/33. Zenona Bukato z Dominikiem i Kajetanem Szturami oraz inn. o unieważnienie testamentu. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
12. 1895/32. Dominiki Waluk z Bazylim Korołko o przyznanie prawa do spadku. Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 24 października 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 255/33. Aleksandra Glińskiego p-ko firmie „Przem. Drzewny Agaholl" o 1.855 dol. 41 cent. i 209 zł. 73 gr. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 971/33. Ludmiły Bielankinowej i inn. p-ko Skarbowi Państwa o 210.618 zł. 13 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 2648/32. Adama Łaszkiewicza z Gabryelem i Michałem Bujko, kurat. nad maj. zag. M. Bujko, o wyłączenie z nieprawnego posiadania ziemi. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 2003/32. Anatazji i Franciszka Chociejów z Marjanną Kiedysz o własność nieruchomą. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
5. 1964/32. Eljasza Palanbauma p-ko Racheli Berkowiczowej w przedm. wyznacz. opieki nad mien. zm. Chany Kremer. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 1344/33. Anatazji Proś ze Stefanem Szewczukiem o prawo własności do ziemi. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 2286/32. Gminy m. Łodzi z Koleją Elektryczną Łódzką o 622 zł. 50 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
8. 1966/32. Anny Arciukiewiczowej p-ko Ignacemu Kurpikowi i inn. o przyznanie prawa wspólnej własności. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
9. 1571/33. Marji Szamkałowiczowej i inn. z Janem Pliską o przyzn. prawa własności do majątku spadkowego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10. 1965/32. Urszuli Strakszynowej z Elżbietą Berantowiczową, kurat. nad mien. zagin. S. Strakszyna o usunięcie z ziemi. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 1570/33. Abrahama Jaffe p-ko firmie „Leta", „Szkło" i inn. o 5.000 dol z %% odszkodow. za straty. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz

12. 1949/32. Zofji Szewko i inn. p-ko Paulinie Szewko i inn. o majątek spad Referent: Sędzia A. Waśkowski.

Na dzień 27 października 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 2555/32. Zakładu Ubezpieczenia od Wypadków we Lwowie z Ziemskim Bankiem Kredytowym o wykreślenie wniosku. Referent: Sędzia W. Dbałowski.
2. 2387/32. Ze skargi Grzegorza Czuhaja w sprawie licytacji majątku nieruchomego. Referent: Sędzia W. Miszewski.
3. 1443/32. Janiny-Marjanny Szcześniewskiej i inn. p-ko Agnieszce Marjanowskiej i inn. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
4. 2718/32. Róży Szeinwac p-ko firmie „J. Grzelak" o 418 zł. 80 gr. Referent: Sędzia dr. W. Dbałowski.
5. 1676/33. Sprzedaży nieruchomości warszawskiej Nr. 614, należącej do Cecylji Biernackiej. Referent: Sędzia W. Miszewski.
6. 1372/33. Jana Około-Kułaka, likw. mien. b. ros. Towarz. Ubezp. „Rosja" z Leonem-Feliksem Harbatem o roszczenie z polisy: Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
7. 1373/33. Jana Około-Kułaka, likw. mien. b. ros. Towarz. Ubezp. „Rosja" z Leonem-Feliksem Harbatem o roszczenie z polisy. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz
8. 1146/33. Skarbu Państwa p-ko Franciszce Szablińskiej o 186 zł. 20 gr. i eksmisję. Referent: Sędzia W. Dbałowski.
9. 2339/32. Państwowego Banku Rolnego p-ko Zofji Szantyr i inn. o zaopatrzenie wekslu klauzulą egzekucyjną. Referent: Sędzia W. Miszewski.
10. 866/33. Towarz. Karwice — Ozierańskiej Cukrowni i Rafinerji z firmą „Raaber Spiritusfabrik und Raffinerie" w Wiedniu o 36824 zł. 64 gr. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
11. 514/33. Karola i Heleny małż. Dziadzic z Joskiem Kacem o 420 zł. i eksmisję. Referent: Sędzia Dr. W. Dbałowski.
12. 1269/33. Icka-Nuty Rapaporta i inn: p-ko Magistratowi m. Łukowa o przywrócenie zakłóconego posiadania. Referent: Sędzia W. Miszewski.
13. 2029/32. Syndyka tymcz. masy upadł. f. „Bracia Cygelberg" w osob. S. Cygelberga p-ko f. „Go-To-We", Górnośląskie Towarzystwo Węglowe, o określenie wpisów z wykazu hipotecznego. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.
14. 2469/32. Abrama Nadela p-ko Edmundowi Krygierowi o 375 zł. Referent: Sędzia Dr. W. Dbałowski.
15. 1947/32. Anny Kożuchowskiej p-ko Nadziei Kożuchowskiej o wyd. tyt. wyk. z wyroku Sądu Polubownego. Referent: Sędzia W. Miszewski.
16. 2204/32. Szai-Ajzyka Zielonki p-ko Joskowi Gutmanowi o 16.200 zł. Referent: Sędzia J. Namitkiewicz.

Na dzień 31 października 1933 r. o godz. 10 rano.

SPRAWY:

1. 1517/33. Michaliny Popławskiej i inn. p-ko Kazimierzowi Kisłowskiemu i inn. o spadek. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.
2. 231/32. Skarbu Państwa z Ludwikiem Henszlem i inn. o prawo własności do majątku „Wołduciszki" Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
3. 2532/32. Fiszela Kapłana p-ko Henrykowi Grabowskiemu o 181.978 zł. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
4. 1424/33. Tatjany Misiejukowej p-ko Włodzimierzowi Misiejukowi i inn. o ziemię i zabudowania. Referent: Sędzia W. Kondratowicz.

5. 1526/32. Władysława Szantyra ze Skarbem Państwa i inn. o przyznanie prawa własności. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
6. 102/33. Jana Markowskiego z Michaliną Zaniewską o spadek po zm. Kajetanie Markowskim. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
7. 600/32. Skarbu Państwa z Adamem Pruszyńskim i inn. o własność majątku skonfiskowanego. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
8. 1639/33. Walentego Borkowskiego z Marją Radzikowską i inn. o ziemię. Referent: Sędzia A. Waśkowski
9. 2515/32. Stanisława i Jerzego Podczaskich p-ko Skarbowi Państwa o rewindykację majątku. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
10. 1303/33. Władysława Jakóba Skirmunta z Władysławem Krzemińskim i inn. o uznanie aktu notar. za rozwiąz. z winy pozwan. i zasądzenie 263.840 zł. z %%. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
11. 1690/32. Zofji Emilji Węcławowicz p-ko Skarbowi Państwa i in. o unieważnienie aktu kupna sprzedaży i przyznanie prawa własności do majątku. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
12. 1526/33. Szoela Koena p-ko Dymitrowi Zajcowowi ze skargi na czyn. komorn. Referent: Sędzia A. Waśkowski.
13. 2139/32. Jadwigi Colonna Walewskiej p-ko Skarbowi Państwa o zwrot skonfiskowanych dóbr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.
14. 228/33. Gołdy Sznajderówny p-ko Towarz. Rozpowszechniania Oświaty o 3.717 zł. 50 gr. Referent: Sędzia W. Łukaszewicz.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji:

na dzień 16 stycznia 1934 roku.

1. Nieruchomość w mieście Nowej Wilejce przy ulicy Wileńskiej pod Nr. 3, o powierzchni 1538 mtr. kw., czyli 338 sążni kwadr. otrzymanej na zasadzie przedawnienia przez Mieczysława Harasimowicza. Nr. Hip. 15629.
2. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Chocimskiej pod Nr. 27 dawniej ulicy Chiwińskiej, o powiercchni 224 sąż. kw. otrzymana w drodze spadku przez Bencela Rubanowicza od Pejsacha Rubanowicza Nr. Hip. 15613.
3. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ul. Pięknej pod Nr. 21-a, o powierzchni 163 sąż. kw. nabyta przez Józefę Bezimienną od Władysława Bezimiennego. Nr. Hip. 15621.
4. Nieruchomość wieczysto czynszowa w mieście Wilnie przy ulicy Belmont pod Nr. Nr. 42, 44, 46, 48, 50 i 52, o powierzchni 24536,35 sążni kwadr. czyli 111691,45 metr. kw., należąca do Czesława Kadenacego, Jana Kadenacego, Bolesława Kadenacego, Kazimierza Kadenacego, Zofję Kadenacy, i Marjanny Kadenacy. Nr. Hip. 15614.
5. Nieruchomość w mieście Wilnie przy zbiegu ulic Rydza Śmigłego Nr. 3-a Wiwulskiego Nr. 17, o powierzchni 5963,30 mtr. kw. nabyta przez Zygmunta Kołosowskiego od Anny Lenartowiczowej. Nr. Hip. 15611.
6. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Rudnickiej pod Nr. 15 o powierzchni 505 mtr. kw., należąca do Anny i Arona małżonków Wajnerów Nr. Hip. 15604.
7. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Wiłkomierskiej pod Nr. Nr. 167-a, 167-b, 167, 169 i 171, o powierzchni 4 ha 4074,45 mtr. kw., czyli 9682,28 sąż. kw., należąca do Piotra Raczkowskiego. Nr. Hip. 15630.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winne zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego gmach Sądów przy ul. Mickiewicza pod Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 22 września 1933 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.

(—) L. Sumorok.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 12 stycznia 1934 roku.

1. Osada nadziałowa we wsi Aszkińcach pod Nr. 24 w gminie Kołtyniańskiej pow. Święciańskim, powierzchni około 11 ha, nabyte przez Józefa Baranowskiego od Antoniego Wiłuna Nr. Hip. 7156/B.
2. Osada nadziałowa we wsi Pozborcach pod Nr. 983 w gminie Świrskiej pow. Święciańskim, powierzchni około 6,5 dzies., nabyta przez Józefa Kisiela od Józefa Sucharzewskiego. Nr. Hip. 7158/B.
3. Osada nadziałowa we wsi Porynga I pod Nr. 8 w gminie Daugielskiej pow. Święciańskim, powierzchni około 4,5 dzies., nabyta przez Weronikę Kaukienówną od Kazimierza Gajżutisa. Nr. Hip. 7157/B.
4. Osada nadziałowa we wsi Jasień pod Nr. 440, w gminie Żukojnie pow. Święciańskim, powierzchni około 4 dzies. 1300 sąż. kw. nabyta przez Feliksa Martona od Konstantego Martona. Nr. Hip. 7159/B.
5. Kolonja Hołubowc I, w gminie Porpliskiej pow. Dziśnieńskim. powierzchni 3,2775 ha, nabyta przez Bazylego Araszkiewicza od Genowefy Motoszko. Nr. Hip. 7184/B.
6. Osada nadziałowa we wsi Nowosiółkach pod Nr. 51, w gm. Łuczajskiej, pow. Postawskim, powierzchni około 6 dzies. czyli 6,60 ha, nabyta przez Alfonsa Sinicę od Walerjana i Kazimierza Leszczyków. Nr. Hip. 7186/B.
7. Osada nadziałowa we wsi Dzierwiele pod Nr. 332 w gm. Wojstomskiej pow. Wilejskim, powierzchni około 13,50 dzies., nabyta przez Bronisława i Franciszka Hakuciów wspólnie w częściach równych od Józefy, Józefa i Feliksa Bładyków. Nr. Hip. 7204/B.
8. Nieruchomość w mieście Wilejce przy ulicy 3-go maja pod Nr. 15, powierzchni 60,5 przez 19,20 mtr. kw., nabyta przez Nisona Dinersztejna z licytacji. Nr. Hip 7205/B.
9. Osada nadziałowa we wsi Azuszakarwie pod Nr. 349, w gminie Kołtyniańskiej pow. Święciańskim, powierzchni około 15 dzies., nabyta przez Huberta Kindura od Michała s. Michała Kindura. Nr. Hip. 7208/B.
10. Osada nadziałowa we wsi Wierdaszyszkach pod Nr. 1709 w gm. Łyntupskiej pow. Święciańskim, powierzchni $9^3/_4$ dzies. nabyta przez Józefa Turczyńskiego od Genowefy i Anny Zybajłowych. Nr. Hip. 7210/B.
11. Osada nadziałowa we wsi Reszkotanach pod Nr. 72 w gm. Kołtyniańskiej pow. Święciańskim, powierzchni 3 dzies., nabyta przez Adama Niemejko od Kazimierza Pietkuna. Nr. Hip. 7212/B.
12. Kolonja Stefanowo w gminie Nowy-Pohost pow. Brasławskim, powierzchni 34 ha 9100 mtr. kw. nabyta przez Jana i Aleksandra Mikłaszonków wspólnie w częściach równych od Konstantego Szaumana-Szumskiego. Nr. Hip. 7236/B.
13. Nieruchomość w mieście Smorgoniach przy ul. Mickiewicza pod Nr. 31, powierzchni 116 sąż. kw., otrzymana w drodze darowizny przez Zofję-Leokadję Sitarzównę od Antoniego Sitarza. Nr. Hip. 7237/B.

14. Nieruchomość w mieście Oszmianie przy ul Piłsudskiego pod Nr. 17 dawniej przy ul. Żuprańskiej pod Nr. 36, powierzchni 1673 mtr. kw. nabyta przez Szlomę Szelubskiego wspólnie z Chasią-Rywką z Lewinów Szelubską od Lejzera Lewina. Nr. Hip. 7243/B.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Wilnie, Gmach Sądów ul. Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 22 września 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.
(—) Hieronim Piotrowski.

Wydział Hipoteczny przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki.

Na dzień 15 stycznia 1934 roku.

1. Uroczysko Pietrakiszki, gminy Ejszyskiej pow. Lidzkiego, powierzchni 2 ha 4578 mtr. kw., stanowiące własność Państwa Polskiego, przejęte od b. Państwa Rosyjskiego. Nr. Hip. 3349.
2. Uroczysko Stara Kozakowszczyzna, Pododdział C oddziału 3 obrębu Raduńskiego, Nadleśnictwa Kaniowskiego, gm. Raduńskiej, pow. Lidzkiego, powierzchni 11 ha 2718 mtr. kw., stanowiące własność Państwa Polskiego, przejęte od b. Państwa Rosyjskiego. Nr. Hip. 3350.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Lidzie, ulica Suwalska Nr. 74, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 Ustawy Hipotecznej z roku 1919.

Lida, dnia 19 września 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie,
Sądu Okręgowego w Wilnie
(—) K. Kontowtt.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki.

Na dzień 5 stycznia 1934 roku.

1. 8805. Nieruchomość w mieście Pińsku przy ulicy Wodociągowej pochodząca z większej nieruchomości. oznaczonej policyjnym Nr. 37, zawierająca powierzchni 1309,85 mtr. kw. i stanowiąca własność Wiktora Rybarczuka vel Rybarczykowskiego.
2. 8812. Działka gruntowa przy wsi Lipniki w gm. i pow. Drohickim, pochodząca z pustek „Szyroka", zawierająca powierzchni 3,1876 ha, nabyta przez Pelagję Szkodiuk od Tomasza Smoktunowicza.

3\. 8834. Nieruchomość wiecz.-czynszowa w mieście Pińsku przy ul. Brzeskiej pod Nr. 10 o powierzchni 926 mtr. kw. nabyta od Codyka-Jankla, Abrama-Szmuela i Judela Dolinków niepodzielnie w 0,72 częściach przez Aleksandra Palczuka vel Teśluka i Luizę Teślukową, oraz w 0,28 częściach przez Fejgę Dolinko.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swe prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 20 września 1933 r.

Pisarz Hipoteczny

(—) S. Kwiatkowski.

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 26 lutego 1934 roku.

1\. 5910. Majątek ziemski Kustyń gm. Motykały pow. Brzeskiego, powierzchni 208,4095 ha, należący do Wandy Łacińskiej i Bronisława Babiańskiego.

2\. 5913. Nieruchomość w m. Brześciu n/B. na Wołyńskiem przedmieściu przy ul. Kowelskiej pod Nr. 30 powierzchni 417,25 mtr. kw. nabyta przez Jankla i Udes małż. Zelhin od Berka Bałgleja i Szmula Ajzyka Barkina.

3\. 6916. Grunt nadziałowy we wsi Rudec Wielki gminy Horodec, powiatu Kobryńskiego o ogólnej powierzchni 5,2918 ha, nabyty przez Julję Jakimiuk od Andrzeja Iluczyka.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swe prawa pod skutkami prekluzji.

Brześć n/B., dnia 23 września 1933 r.

Pisarz Hipoteczny

(—) Leopold Dmowski.

SPROSTOWANIE.

W obwieszczeniu Wydziału Hipotecznego w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku w Nr. 7 z dnia 1 lipca 1933 r. 1) pod pozycja 1/5846 wydrukowano: „małż. Chudzików“, a powinno być: „małż. Chudików“.

2) pod pozycją 2/5847 wydrukowano: „Szczepana Dryja“, a powinno być: „Szczepana Dryję“,

3) pod pozycją 4/5850 wydrukowano: „Nikitiuka“, a powinno być: „Mikitiuka“,

i 4) pod pozycją 10/5867 wydrukowano: „Romana Daluka“, a powinno być: „Romana Duluka“.

w/z Pisarz Hipoteczny

(—) J. Kołaczyński.

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady następujący petenci:

O wpisanie na listę **aplikantów adwokackich** Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie:

1) **Herman Abram** — aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Pińsku, zam. w Kobryniu przy ul. Szkolnej Nr. 20, z siedzibą w Kobryniu pod patronatem adw. Zubrzyckiego,

2) **Lipkind Dawid** — aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Zawalnej Nr. 15 m. 10, z siedzibą w Wilnie pod patronatem adwokata Lejbmana.

3) **Meczyk Abram** — aplikant sądowy przy Wydziale Zamiejscowym Pińskiego Sądu Okręgowego w Brześciu, zam. w Brześciu n/B przy ul. Kościuszki Nr. 19, z siedzibą w Brześciu n/B, pod patronatem adw. Orpiszewskiego,

4) **Potrebówna Nina**—b. aplikant sądowy przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Sierakowskiego Nr. 31 m. 3, z siedzibą w Wilnie pod patronatem adwokata Kiersnowskiego.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI

Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.